

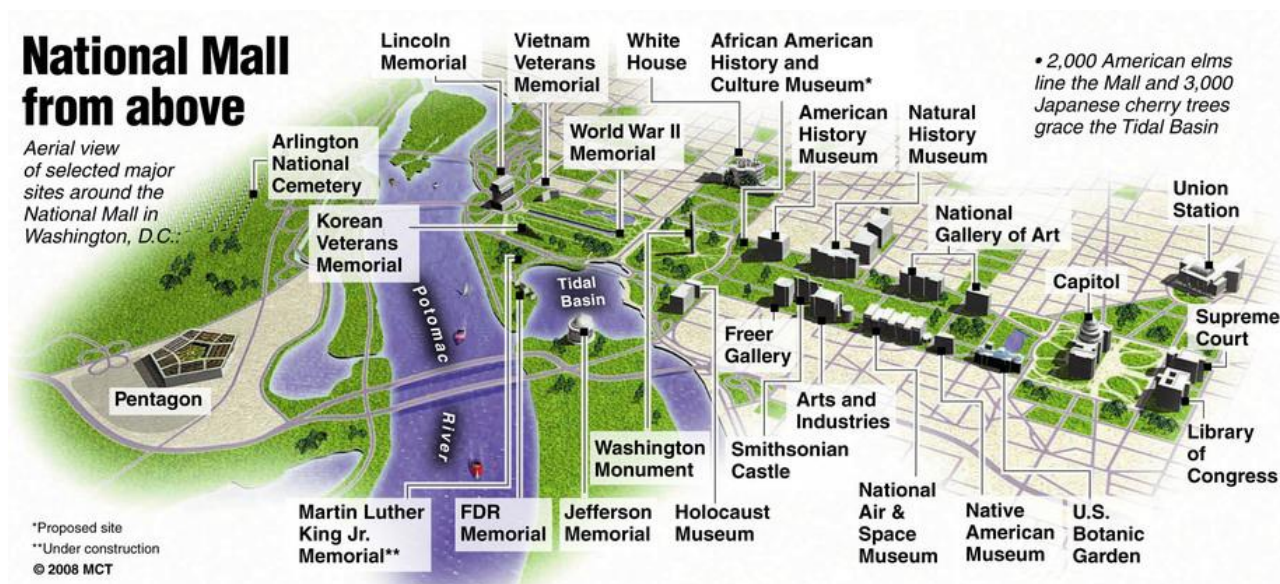
Washington, D.C.

Je toho tolik, co by se dalo napsat o hlavním městě Spojených států amerických. Osobně jsem tam strávil 6 dní a můžu prohlásit, že to byla jedna z nejúžasnějších exkurzí v mém životě. Také jsem se dozvěděl spoustu nových věcí o USA a tolik jsem toho za tak relativně krátký čas viděl.

Washington, D.C. je hlavním městem Spojených států a se svou populací 620 000 obyvatel je to 26. největší americké město. Zajímavé na této metropoli je, že neleží v žádném z 50 států, ale v tzv. District of Columbia. Je to tak udělané proto, aby žádný stát neměl výhodu toho, že by na jeho území leželo hlavní město. Takže Washington má i trochu jiné zákony, než zbytek Států, ale žádný velký rozdíl v tom zase není.

Washington D.C. není jen politickým, ale je i historickým centrem USA. Během své návštěvy jsem viděl Bílý dům, Kapitol, spoustu památníků a pomníků, několik muzeí a Mount Vernon.

Střed města tvoří tzv. mall, na kterém se nachází ty nejdůležitější památky kromě Bílého domu. Mohl bych vám tu dlouze popisovat, jak to vypadá, ale říká se, že obrázek je tisíc slov, tak tady to máte:

Mall začíná Kapitolem a končí Lincolnovým památníkem. Sice na obrázku můžete vidět i další budovy, ale mall je jen ten zelený pruh mezi výše zmíněnými památkami.

Takže první den jsem navštívil Bílý dům a Kapitol. Na to, abyste si mohli prohlédnout sídlo prezidenta, si musíte opatřit povolení několik měsíců dopředu a nevím, zda se tam cizinec-turista může vůbec dostat. Já jsem měl to štěstí, že moje hostitelská rodina se o to postarala ještě před mým příjezdem do USA (jsou na mě opravdu moc hodní). Poté, co jsme prošli osobní prohlídkou, nás pustili do celkem asi 10 místností v části, kde se prezident sice nepohybuje tak často, ale které zároveň nejsou nevyužívané, takže jsme si mohli projít místnosti, kde se procházely desítky amerických prezidentů včetně toho nynějšího, Baracka Obamy. Celý Bílý dům je vyzdoben obrazy a porcelánem prvních dam, takže to tam vypadá trochu jako v našem zámku z 19. století. Doufali jsme, že zahlédneme pana prezidenta, který ten den měl na programu propouštění krocana v zahradě Bílého domu (středa před Dnem děkuvzdání), ale to se k našemu zklamání nestalo.

Ještě ten samý den jsme zavítali do Kapitolu, ve kterém sídlí Senát a Sněmovna reprezentantů, dvě komory amerického Kongresu. Prohlídka byla úchvatná. Skoro je tam cítit historie, důležitost té budovy. Všude mají sochy a obrazy s výjevy z historie od Kolumbova objevení Ameriky v roce 1492 až po ty nejnovější, jako je například busta Martina Luthera Kinga Jr.

Druhý den jsme si půjčili kola, takže jsme byli schopni vidět mnohem víc, než kdybychom chodili pěšky. A že jsme toho viděli hodně. Navštívili jsme památník druhé světové války, památník války ve Vietnamu, Lincolnův pomník a Arlingtonský národní hřbitov.

Památník druhé světové války tvoří dva velké sloupy pro každou frontu, na které vojáci USA bojovali - Atlantik a Pacifik - a přes padesát sloupů, každý pro jeden stát + Porto Rico, Guam,.... Uprostřed tohoto celého sloupoví je velká fontána a na zdech kolem je více než 4000 zlatých hvězd, každá představuje 100 padlých vojáků, a výjevy z války.

Věřím, že mnozí z vás už památník války ve Vietnamu viděli. Je to asi 100 metrů dlouhá, černá, lesklá zeď se jmény všech padlých. Když jsme k tomuto památníku přišli, celkem mě to emočně vzalo, protože si můžete přečíst jméno každé osoby, která položila svůj život a to ani nebojovala za svou zem. Mnoho lidí, kteří památník navštěvují, se snaží najít jména svých příbuzných a kamarádů. Od toho tam jsou veteráni, kteří mají elektronický seznam jmen a jsou schopni vám na požádání říct, kde se které jméno na zdi nachází. Navíc tam jsou ještě k dispozici knihy s abecedním seznamem jmen a jejich pozicí. Můžete tam vidět lidi, kteří zapalují svíčky, modlí se nebo dokonce pláčou.

Lincolnův památník vypadá zvenčí jako obrovský antický chrám; jónské sloupy, trojúhelníkovitý štít a obdélníkový tvar. Uvnitř je asi 7 metrů vysoká socha Abrahama Lincolna, hledícího do dále skrze sloupoví.

Potom, co jsme si prohlédli mall, překročili jsme řeku Potomac a ocitli se ve státě Virginie. Arlington national cemetery je ten největší hřbitov, který jsem kdy viděl. Jsou tam pohřbeni vojáci, kteří padli ve válce a kteří hrdinně sloužili vlasti. Pozemek, na kterém se Arlingtonský národní hřbitov dnes nachází, kdysi patřil generálovi Robertu E. Lee, který vedl jižanská vojska v Občanské válce. Jedním z důvodů, proč tento hřbitov vypadá tak ohromně, je to, že všechny náhrobky vypadají stejně. Jednoduchý bílý náhrobní kámen s křížkem nebo Davidovou hvězdou podle vyznání vojáka. A těchto náhrobků jsou tam desítky tisíc, od nekonečna do nekonečna, kam jen oko dohlédne, pěkně srovnané do řady. Na jednom kopci se nachází Hrobka neznámých – kde symbolicky leží čtyři neznámí padlí vojáci, jeden za první světovou válku, jeden za druhou světovou válku, jeden za války v Koreji a jeden za válku ve Vietnamu. Také se můžete zajít podívat na hrobku Johna F. Kennedyho a jeho manželky, nad kterou plane nikdy neuhasínající plamen. Celkově je Arlington National Cemetery velkou poctou těm, kteří hrdinně bránili svobodu, ať už své vlasti nebo jiného národa.

Také jsme jeden den navštívili Jefferson Memorial. Je to budova s kruhovým základem, která se nijak neliší od římského chrámu. Střecha je podepřena silnými sloupy, takže lze vidět skrz. Uvnitř se nachází téměř 5 metrů vysoká, bronzová socha prezidenta Thomase Jeffersona.

Jednou z hodně zajímavých věcí ve Washingtonu D.C. jsou tamní muzea. My jsme byli rovnou v několika. Prvním z nich bylo tzv. Newseum, muzeum zpravodajství (ze slov news a museum). A bylo to něco neuvěřitelného. Celé muzeum má asi 4 podlaží a strávili jsme tam celý den. Z mnoha věcí vyjmenuji jen některé, které jsme měli možnost vidět - fotografie z celého světa, které vyhrály Pulitzerovu cenu, noviny z různých koutů zeměkoule (za Českou republiku tam měli Lidové noviny a Mladou frontu DNES), fotky novinářů zabitých při výkonu jejich povolání, největší kus Berlínské zdi mimo Německo a mnoho dalších zajímavostí.

Dalším muzeem bylo Mezinárodní muzeum špionáže (International Spy Museum), kde můžete zhlédnout snad úplně všechno o tajných službách, špionech, jejich technikách a historii. Nejlepší na těchto muzeích je to, že jsou opravdu velmi interaktivní. Například tady si na začátku každý z nás vybral tajnou identitu a během prohlídky jsme si mohli otestovat, jak dobré si naše krytí, odpovídáním na různé otázky na obrazovkách umístěných na zdech. Zrovna, když jsme navštívili D.C., šla do kin nová bondovka s názvem Skyfall, takže Spy Museum mělo celou velkou sekci věnovanou agentovi 007. Od první knihy až po poslední film s mnoha předměty užitými ve filmu včetně repliky Bondova legendárního automobilu Aston-Martin DB5.

Ve Washingtonu D.C. se nachází Smithsonian Institution, vládní organizace založená r.1846 za účelem “zvyšování a šíření znalostí” ze všech možných oborů. Tato instituce provozuje muzea a

výzkumná centra po celých Spojených státech a v hlavním městě sídlí ta nejznámější, která dohromady tvoří největší komplex takovýchto zařízení na světě. Takže poslední den se naše rodina rozdělila a každý z nás 7 navštívil to muzeum, které chtěl. Já jsem zamířil do Air & Space Museum (Muzeum letectví a vesmíru), protože vesmír mě zajímal už v době, kdy jsem byl malý kluk. A byl jsem uchvácen. Měli tam exponáty od všeho, co létá nebo co se k létání vztahuje. První letadlo bratří Wrightů, vojenská letadla z první světové války, stíhačky z druhé světové války, dopravní letadla od těch nejmenších po největší včetně kabiny Boeingu. Viděl jsem nepoužitý lunární modul, vnitřek vesmírné rakety, vesmírný záchod, který je na Mezinárodní vesmírné stanici a mnoho dalšího. V simulátoru jsem si zaletěl na ISS a nakonec jsem se dozvěděl něco nového o historii dopravního letectví.

Zbytek rodiny zavítal do Muzea přírodní historie, Muzea americké historie a Národního archivu, kam jsem nakonec zavítal i já, a kde jsou vystaveny tři pravděpodobně nejdůležitější dokumenty Spojených států: americká Ústava, Deklarace nezávislosti a Listina práv sestávající z prvních deseti dodatků Ústavy.

Jeden den jsme se rozhodli zajet na Mount Vernon. Mount Vernon je místo, kde George a Martha Washingtonovi žili. Mount Vernon se skládá z 2 km² pozemků a několika budov. Hlavní budovou je vila rodiny Washingtonů. Kolem se nacházejí domy, které kdysi byly kovárnou, skleníkem, ubytováním pro otroky nebo stodolou. Můžete se procházet místy, kde se procházel otec Spojených států a užívat si výhled na řeku Potomac, která sehrála v historii USA velmi důležitou roli.

6 dní strávených ve Washingtonu D.C. bylo naprosto úžasných. Historie se tam dala téměř dýchat. Na každém rohu byla buďto nějaká památka nebo muzeum. Dozvěděl jsem se o Spojených státech víc než kdy předtím. Jen lituji toho, že jsme tam nemohli strávit více času, protože týden je velmi málo. V D.C. byste mohli být měsíc a stále by bylo něco nového, co byste mohli objevovat.

Je zajímavé vidět, že hlavní město státu, který je založen na křesťanství, je vystavěno v klasicistním stylu, takže hlavním námětem je antika. Kdekoli ve městě můžete vidět řecké sloupy, antické štíty, sochy s náměty římských bohů nebo jiné náměty z doby Julia Cesara.

Nakonec ještě pár slov o Dni díkůvzdání, jelikož jsme byli ve Washingtonu na tento americký svátek. Den díkůvzdání je vždy 4. čtvrtek v listopadu. Abych tu nikoho nemátl, během naší dovolené jsem nebydlel přímo v D.C., ale u jednoho rodinného přítele v Marylandu asi 30 minut jízdy z hlavního města.

V 17. století několik poutníků odešlo z Irska za vidinou lepšího života v Severní Americe. Ne všichni šťastně dorazili k americkým břehům, a těm, co cestu přežili, se nevedlo zrovna nejlépe. Sklizeň nebyla zrovna nejšťedřejší, takže žili na pokraji vyhladovění. Naštěstí jejich osud nebyl lhostejný místním indiánům, kteří je naučili pěstovat kukuřici a jiné místní plodiny. A další sklizeň již byla pro Iry úspěchem. Děkovali tedy Bohu za to, že jim skrze indiány pomohl v nesnázích. Proto díkůvzdání. A od té doby si to tu každý rok připomínají a děkují Bohu nejen za to, co se stalo před téměř čtyřmi sty lety, ale i za všechno ostatní.

Jak je na Den díkůvzdání zvykem, měli jsme i my plný stůl jídla. Hlavním chodem byl krocan a uzená šunka. K tomu jsme si mohli dát "chléb", kukuřici, fazole, hrách, nádivku, bramborovou kaši a zapečené brambory. Jako dezert byl apple pie (jablečný koláč), pumpkin pie (dýňový koláč) a pecan pie (pecan je něco jako vlašský ořech). Takže jsme proseděli několik hodin u stolu a jedli a jedli, až se toho do nás víc nevešlo. Po jídle jsme se všichni usadili v obývacím pokoji a společně sledovali, jak jinak, nejpobulárnější sport Spojených států, kterým je americký fotbal.

Doufám, že jste se během čtení těch tří stránek textu nenudili, tak jako jsem se já ani chvíli nenudil během svého pobytu ve Washingtonu. Víím, že to tentokrát bylo trochu delší než obvykle, ale o Washingtonu prostě krátce napsat nelze.

Pokud by vás něco zajímalo nebo byste měli nějakou otázku, rád ji přivítám na emailové adrese o.hubalek@seznam.cz.

Téma na příště ještě nemám rozmyšlené, takže to můžete brát jako malé překvapení. Pravděpodobně to bude něco ze všedního života Američanů, co se liší od našeho normálu. Takže můžete posílat svoje podněty and as always: **thanks for reading**.

Ondřej Hubálek, sexta LSG, toho času Deatsville, Alabama, USA